

Spencer'in hikayesi

“Yaklaşık 12 aylık olmasından itibaren Spencer'in işitmesinde bazı problemler olduğundan şüphelenmeye başlamıştım, ancak endişelerimi her dile getirişim aşırı reaksiyon olarak nitelendirilip dikkate alınmadı. Ana sağlık hemşiresinin işitme testini herhangi bir sorun olmadan geçmişti; benim ve kocamın sesinin yanısıra kedimizin boynundaki çanı da işitiyor gibiydi.

12 aylık iken kreşindeki bakıcılara duyması ile ilgili herhangi bir endişeleri olup olmadığını sorduğumda bana hiçbir sorun olmadığını söylediler, ben de kafamdaki ikaz zillerini duymazlıktan geldim. 14 aylık olduğu halde tek bir söz söylememiş olması da bana 'geç konuşma ailede yaygın' olarak izah edildi. Bu nedenle, bakıcılar Spencer'in adı ile çağrıldığında tepki vermediğini farkettiler ana kadar endişelerimi kovdum – olağanüstü gözlem becerileri geliştirmesi uzun bir süre teşhis edilmesini önledi.

Aile doktorumuz hastaneye havale etti ancak üç aya varabilecek bir sıra beklemesi olacağı belirtildi. Bununla yetinmeyerek, internette işitme testlerine baktım ve birkaç telefon sonrasında bir sonraki hafta için yerel toplum sağlığı merkezimizde sevimli bir işitme uzmanını görmek için randevu aldık ve bu uzman bize Spencer'in her iki kulağında da orta derecede işitme kaybı olduğunu hemen belirtti. 'Australian Hearing' kuruluşuna havale etti, bir sonraki hafta için randevu alındı ve kulakları için o randevuda hemen kalıplar alındı. İlk teşhisten sonraki iki hafta içinde ve bir Kulak Burun Boğaz (KBB) uzmanını görmemizden aylarca önce, işitme cihazları Spencer'e takıldı. Herşey o kadar çabuk oldu ki.

Spencer'in işitme kaybını öğrendiğimde ilk reaksiyonum, geleceği ile ilgili korkuların yanı sıra, endişelerim konusunda daha önceden harekete geçmediğimden dolayı kapıldığım suçluluk duygusu oldu. Fikre alıştıkça, işitme cihazları olmadan bazı sesleri işitmesi ve böylece bizim seslerimizi duyabilecek olması bana rahatlık verdi. Bir işitme uzmanı daha ilk başlarda, Spencer'in işitme cihazları kullanarak tamamen iyi olacağını söylemişti ve bu sözler ilk haftaları geçirmemde bana moral verdi.

Görümcem NSW'de bir ilkokulda müdür yardımcısı ve bana okulunda işitme cihazı takan üç çocuk olduğundan bahsetti. Kendisine bu çocuklarla ilgili sorular soracak kadar kendimi rahat hissettim ve her üç çocuğun da zeki oldukları, birçok arkadaşlar edindikleri ve konuşmalarının net olduğu ve FM sistemleri ve özel sınıfların yardımları ile öğrenmede dezavantajlı olmadıkları konularında bana güvence verdi.

Korkum, işitme zorlukları nedeniyle Spencer'in okulda alay konusu olabileceği idi ve çocukların gözlük takmaları, şişmanlıkları, egzemaları olması, diş teli takmaları veya işitme cihazları takmaları gibi çeşitli nedenlerle alay konusu olabileceği ve Spencer'in, akranlarının bu alaylarına omuz silkebilmesi için güçlü bir özsayıya ihtiyacı olacağı bana söylenmişti. Böylece hedefim Spencer'in sağlıklı bir özgüven ve insanlar arasındaki farklılıklara hoşgörü duygusu edinmesini sağlamaktı.

Olabilecek çeşitli engellilik hallerine baktığımda, Spencer'in işitme kaybı var diye şikayette bulunmak bana saçma geldi. Çocukluk dönemi şeker hastalığı geçiren iki kız kardeşimle birlikte büyüdüm ve biliyorum ki, bazı insanlar hayatta ilave yükler taşıma durumundalar ve işitme zorluğu olan bir çocuk sahibi olmayı, örneğin ona günde dört kere ensülin iğnesi yapmak zorunda olmaya tercih ederim.

Turkish

Her
çocuk,
her
fırsat

İşitme cihazları takıldığında Spencer 18 aylıktı ve cihazları başından itibaren kabullendi, yalnız yaklaşık ilk altı hafta süresince arabada iken çekip çıkartıyordu. Cihazların çok büyük fark yarattığının sanırım farkındaydı ve cihazları kabullenmesi bizim durumumuzu da önemli ölçüde kolaylaştırdı. Kreşteki bakıcıları, işitmeye başladığında 'sıkıntılı, sinirli' davranışlarının yatıştığı haberini verdiler. Kocamın ve benim işitme cihazlarını Spencer'in kulaklarına takma ve temizlik işlemi konusunda tam bir rahatlık hissetmeye başlamamız için sadece birkaç hafta gerekti. İşitme cihazları Spencer'e ilk defa takılırken hem işitme cihazlarının hem de kalıpların parlak mavi renkte olmasını istedik. Bu, onların kolayca görünür ve çıkartıldıklarında kolayca bulunabilecek olmalarını sağladı, ve gördüğüm asıl yararı da insanların (özellikle çocukların) 'nedir bunlar?' sorusunu sormaktan çekinmemeleriydi. Spencer'de işitme kaybı olduğunu izah etmek zorunda kaldıkça bu gerçeğe daha kolay alıştığımı hissettim. Gerçekten de, kısa bir süre sonra, eğer Spencer işitme cihazlarını takmamış ise sanki onda birşeyler eksikmiş gibi hissettiğimi keşfettim.

Haberi verdiğimizde aile üyeleri ve arkadaşlar doğal olarak destek verdiler, fakat yavaş yavaş 'İşitmesi iyileşecek mi', 'İşitme cihazlarını ne kadar süre takması gerekiyor?' ve 'İşitme cihazları takılı iken işitebiliyorsa neden Avustralya İşaret Dilini (Auslan) öğreysin ki?' gibi sorular sormaya başladılar. İnsanlara haberi ilk verdiğimde Spencer'in işitme duyusunun iyileşmeyeceği gerçeği konusunda çok açık konuşmam gerektiğini anlamaya başladım, aksi takdirde zaman içinde iyileşeceğini zannedeceklardı.

Genelde Spencer'in teşhisinden sonra temasa geldiğimiz, işitme uzmanlarından 'Australian Hearing'de ve erken müdahale programında çalışan görevlilere kadar istisnasız her insanın tek kelimeyle harika davrandığını gördüm. Aldığımız üst seviye bakıma hayran kaldık. Tüm yaşadıklarımızı, örneğin: 'engellilik' konusundaki daha önceki inanışlarıma karşı çıkmak zorunda kalışım; Spencer'in durumu ile ilgili olarak arkadaşları, aile üyelerini ve kreş camiasını eğitime çabam; Auslan bilgim olmadan derin derecede sağır insanlarla konuşmak durumunda kalmam; değişik seviyede işitme kaybı olan çocukların anne-babaları

ile tanışmam, tüm bunları kişisel gelişme açısından yararlı buldum. Bu yaşadıklarım sayamayacağım kadar çok kereler beni 'rahatlık ortamımdan' çekip çıkardı ancak bu durum sonunda hem benim kendi gelişmem hem de Spencer'in geleceği açısından iyi oldu. Spencer'in kendi 'engellilik haline' bakışında anne-babasının bakışını örnek alacağı bana söylendi. İşte bu nedenle, ailemiz sağır toplumdaki tam anlamıyla yer almak niyetinde olup bu fırsatı tüm kalbimizle kucaklıyoruz.

© Viktorya Eyaleti, 2010

Eğitim ve Erken Çocukluk Dönemi Gelişimi
Bakanlığının yetkisi ile.

